

sygn. akt VII Ua 101/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 1 lutego 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 20 listopada 2020 r., nr (...) - (...)

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z 26 października 2022 r., sygn. akt VI U 3/21

oddala apelację.

Małgorzata Kosicka

Sygn. akt VII Ua 101/22

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 października 2022 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w sprawie z odwołania M. P. o decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. przy udziale zainteresowanego Głównego Inspektoratu Sanitarnego o zasiłek chorobowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 31 lipca 2020 roku do 25 października 2020 r.

Sąd I instancji ustalił, że odwołująca od 2008 r. jest nieprzerwanie zatrudniona w Głównym Inspektoracie Sanitarnym w W..

W okresie od 8 stycznia 2020 r. do 5 kwietnia 2020 r. odwołująca była niezdolna do pracy z powodu ciąży, a następnie poronienia. W tym okresie nie wykazywała niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych, a somatycznych - ginekologicznych.

Od 29 kwietnia 2020 r. do 25 października 2020 r. była niezdolna do pracy z przyczyn zaburzeń adaptacyjnych - schorzenia psychiatryczne. Wynikało to z poronienia V ciąży, które było dla odwołującej wydarzeniem stresującym i traumatycznym. Zaburzenia wyniknęły z poronienia ciąży.

Odwołująca się była niezdolna do pracy w okresie od 8 kwietnia 2020 r. do 5 kwietnia 2020 r. oraz nieprzerwanie od 29 kwietnia 2020 r. do 25 października 2020 r.

Powyższy stan faktyczny sąd rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłego psychiatry M. L., która nie była kwestionowana przez odwołującą się. Opinia główna, jak i uzupełniająca w ocenie Sądu I instancji były spójne, logiczne, a także zawierały uzasadnienie, które było poparte analizą dokumentacji medycznej oraz badania odwołującej i wywiadu z nią. W zakresie wniosku ZUS o powołanie innego biegłego z zakresu psychiatrii i zarzutów do sporządzonej opinii uzupełniającej, sąd rejonowy wskazał, że stanowią one polemikę z ustaleniami biegłego. Nie zasługują na aprobatę argumenty o tym, że niezdolność co pracy z przyczyn psychiatrycznych wynikała z niezdolności do pracy z przyczyn ginekologicznych, która trwała do 5 kwietnia 2020 r. Faktem jest, że niezdolności do pracy następowały po sobie, ale jedno nie implikuje drugiego. Jak wynika z opinii biegłej, na której oparł się sąd rejonowy czynnikiem wywołującym niezdolność do pracy od 29 kwietnia 2020 r. była nie tyle sama ciąża i związana tym niezdolność do pracy, ale szczególnie traumatyczne dla odwołującej wydarzenie - poronienie tej ciąży. Bez tego zdarzenia, które miało miejsce, nie doszłoby do reakcji organizmu odwołującej w postaci psychicznych zaburzeń adaptacyjnych do danej sytuacji. Tą sytuacją nie było pozostawanie w ciąży, ale poronienie, ale znaczącym jest jednocześnie, że nie były to schorzenia, które współistniały. W okresie ciąży odwołująca nie była niezdolna do pracy również z przyczyn psychiatrycznych. W ocenie sądu rejonowego brak było podstaw do podzielenia argumentów ZUS o potrzebie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego psychiatry, albowiem sporządzona opinia jest w całości spójna i logiczna, a także zawiera pełne uzasadnienie.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie, taka konieczność nie zachodziła również z urzędu.

Sąd rejonowy zważył, że odwołanie podlegało uwzględnieniu w całości i odwołał się do z art. 8 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako: ustawa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W art. 9 ust. 1 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą, czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2018 r. III UK 192/17).

Sąd I instancji wskazał, że kwestią podstawową było ustalenie, czy odwołująca w całym okresie od 8 stycznia 2020 r. do 25 października 2020 r. była niezdolna do pracy z powodu tych samych schorzeń czy też nie.

W tym zakresie sąd rejonowy oparł się na opiniach biegłego zakresu psychiatrii M. L. - opinii głównej i uzupełniającej. Opinia biegłej oceniona została jako spójna co do tego, że w okresie od 8 stycznia 2020 r. do 5 kwietnia 2020 r. oraz od 29 kwietnia 2020 r. do 25 października 2020 r. niezdolności do pracy były spowodowane różnymi schorzeniami - w pierwszym okresie schorzeniami ginekologicznymi, a w drugim okresie schorzeniami psychiatrycznymi. Jak wynika z ustaleń sądu rejonowego, odwołująca się w pierwszym okresie - do 5 kwietnia 2020 r. była niezdolna z przyczyn związanych ze stanem zdrowia fizycznego związanym z ciążą. Nie wykazywała żadnych oznak odnośnie

tego, że jest niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych. 29 kwietnia 2020 r. stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych wywołanych poronieniem V ciąży. W reakcji na sytuację traumatyczną i stresową jaką było poronienie doznała zaburzeń adaptacyjnych, stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych - niezależnych od przyczyny do 5 kwietnia 2020 r. 29 kwietnia 2020 r. doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Do 25 października 2020 r. nie doszło do wykorzystania 182 dni tego okresu, więc odwołująca zachowała prawo do zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy od 31 lipca 2020 roku do 25 października 2020 roku. Mając na względzie powyższe sąd I instancji orzekł jak w sentencji wyroku (wyrok – k. 116 a.s., postanowienie – k. 199 a.s., uzasadnienie – k. 120-121 a.s.).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez nieprawidłową wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2021 r., poz. 1133), dalej jako ustawa zasiłkowa, wobec przyjęcia, że odwołująca się uzyskała prawo do zasiłku chorobowego za okres objęty zaskarżoną decyzją,
- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów określonej tym przepisem i wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. opinii podstawowej i uzupełniającej biegłej psychiatry wniosku o braku związku pomiędzy niezdolnością do pracy orzeczoną w okresie od 8 stycznia 2020 r. do 5 kwietnia 2020 r., a niezdolnością do pracy w okresie od 29 kwietnia 2020 r. do 25 października 2020 r., a także pominięcie wniosku dowodowego organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego psychiatry na okoliczności wskazane w postanowieniu z 12 marca 2021 r.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 20 listopada 2020 r., znak: (...) oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania za I i II instancję (apelacja organu rentowego – k. 125-126 a.s.).

W odpowiedzi na apelację, odwołująca M. P. wniosła o oddalenie w całości apelacji organu rentowego oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (odpowiedź na apelację – k. 135-139 a.s.).

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego była nieuzasadniona.

Sąd II instancji podziela w całości dokonane przez sąd rejonowy ustalenia faktyczne, które znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym oraz rozważania prawne wskazujące na bezzasadność odwołania organu rentowego. Zgłoszone w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom apelującego, sąd I instancji w sposób wszechstronny wyjaśnił okoliczności faktyczne związane z przedmiotem niniejszego postępowania, a wydając orzeczenie – dokonał prawidłowej oceny wiarygodności i mocy dowodów zebranych w jego trakcie, nie naruszając w żadnej mierze zasady swobodnej ich oceny, wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. stanowiącym, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W ocenie sądu okręgowego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6.11.2003r., II CK 177/02, LEX nr 457755). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu

faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z 23.01.2001r., IV CKN 970/00 LEX nr 52753; wyrok Sądu Najwyższego z 27.09.2002r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok Sądu Najwyższego z 30.10.2003r. IV CK 138/02 LEX nr 602274). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 9.01.2002r. II UKN 708/00 LEX 559962). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok Sądu Najwyższego z 30.06.2000r. II UKN 617/99 LEX 49909).

Zdaniem sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena przyczyny niezdolności do pracy M. P. w spornym okresie to jest ocena jej stanu zdrowia i wymaga wiadomości specjalnych oraz musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego.

Zasiłek chorobowy zgodnie z art. 8 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy

z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu zasiłkowego – w myśl art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej – wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust. 2 ww. ustawy).

Przez określenie „nieprzerwana niezdolność do pracy” należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy

„bez przerwy” i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) - to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego,

bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. Zatem okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy: 1) niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy, 2) przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

W tym miejscu zasadne jest przytoczenie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie interpretacji powyższych przepisów, w szczególności co do definiowania przyczyn niezdolności w kontekście ustalania okresu zasiłkowego. W wyroku z 6 listopada 2008 r. (II UK 86/09) Sąd Najwyższy wyjaśnił jak należy rozumieć pojęcie „ta sama choroba”,

użyte w art. 9 ust. 1 i 2 ww. ustawy nie należy odnosić wyłącznie do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym,

lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu. Jednocześnie zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego

z dnia z dnia 2 września 2009 r., (II UZP 7/09) ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy”

w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy, oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym, a nie końca okresu wypłacania zasiłku. W razie zatem każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym, czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie tej samej choroby długość przerwy pomiędzy obiema niezdolnościami.

Do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego. W przypadku występowania przerw pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowane tylko tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W realiach niniejszej sprawy, sąd I instancji ustalił, że odwołująca się była niezdolna do pracy w okresie od 8 stycznia 2020 r. do 5 kwietnia 2020 r. z powodu ciąży i w tym okresie nie wykazywała niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych, a somatycznych – ginekologicznych, z kolei od 29 kwietnia 2020 r. do 25 października 2020 r. niezdolność do pracy niezdolność do pracy wynikała z przyczyn adaptacyjnych – schorzenia psychiatryczne. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, w ocenie sądu II instancji, sąd rejonowy prawidłowo przyjął, że okresy niezdolności do pracy odwołującej się od 8 stycznia 2020 r. do 5 kwietnia 2020 r. oraz od 20 kwietnia 2020 r. do 25 października 2020 r. zostały spowodowane różnymi schorzeniami – w pierwszym okresie schorzeniami ginekologicznymi, a w drugim okresie schorzeniami psychiatrycznymi. Słusznie sąd rejonowy zauważył, że 29 kwietnia 2020 r. odwołująca się stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych wywołanych poronieniem V ciąży. W reakcji na sytuację traumatyczną i stresową jaką było poronienie doznała zaburzeń adaptacyjnych, stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych, niezależnych od przyczyny do 5 kwietnia 2020 r. Świadczy również o tym wiarygodna, pełna i logiczna opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. L.. Specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c., opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Okoliczność, iż zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Wskazaną możliwość należy traktować jako obowiązek podjęcia wymienionej czynności wówczas, gdy konieczne jest ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ocena wydanej opinii prowadzi do wniosku, że jest nieprzekonująca, zawiera braki, stwierdzenia budzące wątpliwości lub sprzeczności. Okoliczność, że opinia biegłego nie ma treści odpowiadających stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2020 r., IV CSK 43/20, Legalis nr 2471187). W ocenie sądu okręgowego, słusznie sąd rejonowy uznał, że brak jest podstaw do podzielenia argumentów ZUS o dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego psychiatry, albowiem sporządzona opinia jest w całości spójna, logiczna, a także zawiera pełne uzasadnienie.

Wskazać należy, że okres zasiłkowy rozpoczęty 8 stycznia 2020 r. w okresie ciąży zakończył się po upływie 270 dni, a nie - jak wskazał ZUS po upływie 182 dni. Okres ten zakończył się więc 3 października 2020 r. jednak uwzględniając należy, że odwołująca się w okresie od 6. do 29 kwietnia 2020 r. nie była niezdolna do pracy – przez 24 dni przebywała na urlopie wypoczynkowym. Tym samym okres zasiłkowy należy przedłużyć o 24 dni, a to daje podstawę do przyznania

zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy, tj. do 25 października 2020 r., ponieważ przy uwzględnieniu 24-dniowej przerwy w zwolnieniu lekarskim, odwołująca do 25 października 2020 r. wykorzystała zaledwie 268 z 270 dni okresu zasiłkowego.

Niezależnie od powyższego, sąd okręgowy nie podziela zawartego w apelacji organu rentowego stanowiska, że zarówno ciąża, jak i niezdolność do pracy na skutek poronienia pozostają ze sobą w związku przyczynowo - skutkowym, a co najmniej – by był to normalny związek przyczynowy. Normalnym bowiem następstwem ciąży jest urodzenie dziecka, zaś jego utrata stanowi nadzwyczajny eksces, którego wynikiem były w przypadku odwołującej się zaburzenia adaptacyjne, które wystąpiły po poronieniu. Na marginesie wskazanych na wstępie rozważań, sąd odwoławczy odwołuje się do konieczności posługiwania się również na płaszczyźnie prawa ubezpieczeń społecznych konstytucyjną dla związku przyczynowego przesłanką, którą jest występowanie normalnego związku przyczynowego między zdarzeniami ubezpieczeniowymi. W związku z powyższym, słusznie sąd rejonowy ustalił, że 29 kwietnia 2020 r. doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Brak skutecznego zakwestionowania ustaleń sądu I instancji w powyższym zakresie prowadził do konstatacji o prawidłowym zastosowaniu przez ten sąd wspomnianych na wstępie przepisów art. 8 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd II instancji uznał, że skarżone rozstrzygnięcie sądu rejonowego było prawidłowe, gdyż sąd ten wyczerpująco i precyzyjnie ustalił stan faktyczny, jak również zasadnie i adekwatnie do ustalonego stanu faktycznego wskazał przepisy prawa stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. Apelacja skarżącego nie zawierała natomiast argumentów mogących wzruszyć kwestionowane rozstrzygnięcie, a w istocie stanowiła jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu rejonowego. Sąd II instancji rozpoznając sprawę nie stwierdził, aby doszło do wskazywanych przez skarżącego uchybień, ani również by zachodziły podstawy do uchylenia skarżonego wyroku. Biorąc powyższe pod uwagę sąd okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.